

Salome-torzó.

Asztalomon furcsa Salome-torzó:
 Márvány-öle hideg, mint csipke-párna,
 Lankadt ágyéknán alélt vágya hül,
 De nyaka, keble büszke és parázna.
 Tenyerén tálca s rajta súlyos homlok,
 Egy véres moszat-szakál is lecsüng,
 A kihunyt szem a messzeségbe révül —
 Örök tekintet, melybe nem lesünk,
 Mert vádol, öl, ha szánva megbocsájt is,
 Az élet-dalnak fáj a ballada,
 Szépült feje a hullott szent feje,
 De szeme emberszem: a föld tava.

A tánc, az ének meghalt s szünne csönd is,
 Zárt ajka ha élő szóra találna,
 De minden mozdulatlan rajt s kegyetlen,
 Furcsa Salome: megölte az álma.
 Szélvész-szilaján ropta csodált táncát,
 Messze villant testének szikra-vágya,
 Most didergőn gubbaszt e drága fővel —
 Halálos volt a tánc: letört bokája.
 Ha húsból lett volna a karcsú teste
 S meleg vérből a síró, puha száj:
 Élne! — s dereka lobogna, mint a fáklya —
 A hús nem törik, csak örül és fáj.

Ha húsból lett volna! — de köszobor volt,
 Az élet-táncnak szédült colonne-jába
 Csak egyszer lépett s végzete elérte:
 Bűnös leány, lehullott szép bokája.
 Most köbörtönben él s bár vágya árad,
 Nem lépi túl teste márvány falát,
 Megfagy rajta tragikusan, örökre
 Az élet máza: hófehér halál.
 Szidják groteszknék, torznak és silánynak,
 Elöttem: drága, megkínzott remek,
 Csak bánatával él és így — egész!
 Szobrász, ne gyógyítsd meg e szent sebet.